

Antifocista

2011 január 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Vannak bizonyos irányelveim. Ilyen példának okáért az, hogy igyekszem távol tartani magam olyan dolgok szidásától, amelyekkel kapcsolatban másutt már kifejeztem egyértelm? nemtetszésemet. Ám ma meg kell szegnem ezt a fogadalmat, bármennyire nincs ez ínyemre.

Délután volt szerencsém egy ideig kispályás focit nézni valamelyik tematikus csatornán. Egy rendkívül látványos,

szórakoztató, érdekes és izgalmas sportágról van szó... ami így gyakorlatilag mindenben szöges ellentétben áll a nagytestvérrel.
Ezért nyilván kapni fogok hideget-meleget mindenkit?l, de véleményem szerint nincs még egy olyan sportág, ami annyira fordítottan arányos min?ség kontra überhype mutatókkal rendelkezik, mint az európai foci. Hogy ez ne csak egyszer?, fröcsög?s, haraggal és bosszúsággal átitatott bejegyzés legyen, mint amilyenre eredetileg készültem, inkább tételesen, pontról pontra mutatnám be az aggályaimat, amelyek felmerültek bennem, miután végignéztem, miképp lehet normálisan is játszani ezt a sportot.

1. A csere. Ugyan miért van az a szabály, hogy egy meccsen csupán hármat lehet cserélni? Most az a cél, hogy a végs? sípszóra mindkét csapat játékosai hullafáradtak legyenek, így percr?l percre lassuljon a játék, unalomba fulladjon az egész buli? Ezen kívül csak a síugrásban tapasztalható, hogy az egyre nagyobb és látványosabb ugrások elérését a bírók kívülr?l próbálják megakadályozni azzal, hogy a beül?t egyre lejjebb viszik. De nekik legalább ott van az az érvük, hogy ezzel próbálják a versenyz?k testi épségét óvni. Vajon mi erre az érv a fociban? Mi a fenéért nem lehet rendesen cserélni?

2. A les. Bármennyit is keresgélnék, nehezen tudnék ennél ostobább szabályt találni, legyen szó bármilyen sportról (na jó, például hülyeség, hogy a n?i m?korcsolyát ruhában kell ?zni, de az más tészta). Ez egyetlen dologra jó, hogy minél kevesebb gól szülessen, hogy akadályozzák a támadójátékot, hogy lehet?séget adjanak a védekez? csapatnak unalmas kifutásokkal meggátolni az ellenfelet szinte mindenben. Arról már nem is beszélve, hogyan magyarázza el ennek a lényegét a férfi annak a bátor asszonyságnak, aki úgy dönt, végigszenvedi az urával azt a 90 percet. Mert az a kevés hölgy, aki még talán meg is érti ennek a lényegét, elmagyarázni, tovább adni már biztosan nem tudja senkinek. Egy régi világ lassú tempójának csökevényes maradványa ez a szabály, nem több, ami fölött alaposan eljárt az id?.

3. A megállíthatatlan id?. Na jó, ez az, amire tényleg nincs magyarázat. Egyrészt kétszer 45 perc indokolatlanul

hosszú. Persze itt jön be a kettes pont (a gólszerzés akadályozása), de attól még tényleg nem értem, mire jó, hogy történjen bár szabálytalankodás, szöglet, kirúgás, tömegbunyó, vulkánkitörés vagy pestisjárvány, azt a rohadt órát semmilyen körülmények között nem lehet megállítani. Egy meccs dönt? többségében úgysem történik semmi, halál unalmas passzolgatás az egész, de azzal, hogy nincs timestop, erre még bátorítják is a játékosokat. A dolog akkor kezd igazából nevetséges formát ölteni, amikor valaki véletlenül betalál a másik hálójába, és az egész csapat visszaáll védekezni. Kérdem én: ha azt el tudják érni a szabályokkal, hogy piszok nehéz legyen gólt l?ni, miért nem tudnak vagy akarnak kezdeni valamit a pofátlan id?húzással? Ez kinek jó így?
Erre aztán rátesz egy lapáttal a bíró, aki kedve szerint hosszabbíthat, persze, ott is szigorúan bruttósítva mérik az id?t. Azért egy milliárd Eurós ágazatnál legalább annyit elvárhatna a néz?, hogy azt tudja, meddig tart az a mérk?zés.

4. A szimulálás. Örök téma, állandó vitákat képez, mégsem tesz ez ellen senki semmit. Érdekes jelenség, ahogyan az évtizedek óta er?nléti edzésekre járó, fitt és egészségbomba ifjak egy érintés vagy egy mezráncigálás után visítva, torkuk szakadtából ordítva hullanak a f?re, mintha legalább is nyílt törésük lenne. Persze, megtehetik, a bíró úgyis mérföldekre van t?lük, a kamut biztos megeszi, a foci meg egyébként is az egyetlen, ahol a cél a teljes és totális sportszer?tlenség. A feladat, hogy a másik sárgát, jó esetben pirosat kapjon, hogy a m?esés után jöjjön a szabadrúgás, hogy bár tudom, hogy rólam ment ki a labda, de azért vonyítva reklamálok a játékvezet?nél, hátha az a barom rosszul látta az egészet, és mégis én jövök. Rúgnak, csípnek, aljasul egymásba taposnak a játékosok, és rettent?en fel vannak háborodva, amikor ezt valaki meglátja. De ez már a következ? pontra tartozik.

5. Alattomosság. Ez a foci legf?bb mozgatórugója, olyan szintig, hogy a néz?k már kénytelenek szórványos tapssal jutalmazni, ha az egyik játékos felsegíti a másikat, akinek egyébként fél perccel korábban belebikázott az oldalába, vagy ha visszaadja a csapat a labdát, miután a másik gárdából valakinek kifolyt a szeme, és ezért ki kellett rúgni a játékszert az oldalvonalon túlra. Különben a 4. és az 5. pont kéz a kézben jár egymással, az alattomos megmozdulásokra válaszul érkezik a nagyhalál focipályás megfelel?je. Öröm nézni, komolyan mondom. De mindkett?nek elejét lehetne venni, ha akarnák, és ezzel el is értünk a hatos ponthoz.

6. Videobíró. Egy ideje már téma, de mégsem vezetik be. Miért? Mi baj származna abból, ha visszanéznének bizonyos eseteket? És most nem csak azt, hogy vajon az ellenfél stoplija okozott sípcsonttörést, vagy az a fránya végtag magától ment tropára, hanem a lesek és a gólok eldöntésénél is nagy segítségre lenne. A focivébé után is mindenki ezért nyavalygott, aztán mégis maradt minden a régiben. Sokan mondták korábban is, hogy szükség van változtatásra, és mindössze annyi történt, hogy bizonyos meccseken több lett a bíró. Na bumm. Egy kosárlabda mérk?zésen is sok a játékvezet?, egy tenyérnyi helyet kell csak szemmel tartaniuk, és mégis alig bírják követni az eseményeket. Itt meg aztán hatványozottan igaz ez az aggály...

Valahogy az az ember érzése, hogy ezek a pontok mind szorosan kapcsolódnak egymáshoz. A döntnökök válasza ezekre legtöbbször az, hogy amennyiben ?k átalakítanának egy dolgot, át kellene alakítani vele együtt minden mást is, ami szerintük káros lenne a sportágra nézve. Szerintem meg csak meg kéne nézniük egy kispáylás focimeccset, és rájönnének, hogyan is kéne ezt jól, szórakoztatóan és komolyan csinálni.

Miel?tt a kedves olvasók válogatott szitkokat szórva nekem esnének, kérdeznék valamit. Kérek mindenkit, tegye a szívére a kezét, és úgy válaszoljon rá. Ha mindennem? el?élet, el?ítélet, tapasztalat, gyerekkori szeretet, rajongás, megszokás, meccsélmény nélkül ezt a sportágat így, ahogyan van, ebben a formában bemutatnák a kedves olvasónak, és megkérnék, alkosson róla véleményt, vajon mit mondana róla? Ha életében most el?ször szembesülne a focival, és azzal, hogy ezt a sportot tartják a királynak, hogy ezért rajonganak millióan világszerte, hogy emberek, és olykor egész nemzetek sorsa d?l el egy-egy meccsen, miként reagálna?
Nekem úgy, hogy van megfelel? el?életem, el?ítéleteim, tapasztalatom, gyerekkori... valamim, rajongásom(?), megszokásom, meccsélményem(?!), az a meglátásom, hogy a világ legunalmasabb, leger?szakosabb, legdurvább, legzavarosabb sportját látom, valahányszor véletlenül meglátom a tévében. És mindezt napi 24 órában a hét minden egyes napján, hónapról hónapra, évr?l évre megállás nélkül árasztják mindenhonnan. Ha épp nincs hazai bajnoki, jöhet a külföldi. Ha az sincs, legyen egy kis nemzetközi kupa. Ha kifogytunk, akkor a válogatott. És ha tényleg minden kötél szakad, ha valóban elfogytak a közvetíthet? meccsek... akkor jöhet a jó sok ismétlés!

Sztakó Balázs
Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló